

Întrebările preliminare

- 1) Organismele obținute prin mutagenză constituie organisme modificate genetic în sensul articolului 2 din Directiva 2001/18/CE din 12 martie 2001 ⁽¹⁾, deși sunt exceptate în temeiul articolului 3 și al anexei I B la directivă de la obligațiile impuse pentru diseminarea și introducerea pe piață a unor organisme modificate genetic? În particular, tehnicile de mutagenză, în special tehnicile noi de mutagenză dirijată care pun în aplicare procedee de inginerie genetică, pot fi considerate tehnici enumerate în anexa I A, la care face trimitere articolul 2? În consecință, articolele 2 și 3 și anexele I A și I B la Directiva 2001/18 din 12 martie 2001 trebuie interpretate în sensul că măsurile de precauție, de evaluare a impactului și de trasabilitate nu se aplică tuturor organismelor și semințelor modificate genetic obținute prin mutagenză sau numai organismelor obținute prin metodele convenționale de mutagenză aleatorie prin radiații ionizante sau expunere la agenți chimici mutageni existenți anterior adoptării acestor texte?
- 2) Soiurile obținute prin mutagenză constituie soiuri modificate genetic în sensul articolului 4 din Directiva 2002/53/CE din 13 iunie 2002 privind Catalogul comun al soiurilor de plante agricole ⁽²⁾, care nu ar fi exceptate de la obligațiile prevăzute de această directivă? Domeniul de aplicare al acestei directive este, dimpotrivă, identic cu cel care rezultă din articolele 2 și 3 și din anexa I B la Directiva din 12 martie 2001, și exceptează și soiurile de plante obținute prin mutagenză de la obligațiile prevăzute pentru înscrierea soiurilor modificate genetic în Catalogul comun al speciilor de plante agricole de Directiva din 13 iunie 2002?
- 3) Articolele 2 și 3 și anexa I B la Directiva 2001/18/CE din 12 martie 2001 privind diseminarea deliberată în mediu a organismelor modificate genetic constituie, în măsura în care exclud mutageneza din domeniul de aplicare al obligațiilor prevăzute de directivă, o măsură de armonizare completă care interzice statelor membre să supună organismele obținute prin mutagenză, în tot sau în parte, obligațiilor prevăzute de directivă sau oricărei alte obligații sau statele membre dispuneau, cu ocazia transpunerii lor, de o marjă de apreciere pentru a defini regimul care poate fi aplicat organismelor obținute prin mutagenză?
- 4) Validitatea articolelor 2 și 3 și a anexelor I A și I B la Directiva 2001/18/CE din 12 martie 2001 în raport cu principiul precauției garantat de articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în măsura în care aceste dispoziții nu ar supune organismele modificate genetic obținute prin mutagenză unor măsuri de precauție, de evaluare a impactului și de trasabilitate poate fi pusă în discuție, ținând seama de evoluția procedeelelor de inginerie genetică, de apariția unor soiuri noi de plante obținute datorită acestor tehnici și de incertitudinile științifice actuale cu privire la impactul și riscurile lor potențiale care rezultă de aici pentru mediu și pentru sănătatea oamenilor și animalelor?

⁽¹⁾ Directiva 2001/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 martie 2001 privind diseminarea deliberată în mediu a organismelor modificate genetic și de abrogare a Directivei 90/220/CEE a Consiliului – Declarația Comisiei (JO L 106, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 7, p. 75).

⁽²⁾ Directiva 2002/53/CE a Consiliului din 13 iunie 2002 privind Catalogul comun al soiurilor de plante agricole (JO L 193, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 43, p. 139).

A acțiune introdusă la 18 octombrie 2016 – Comisia Europeană/Republica Polonă

(Cauza C-530/16)

(2017/C 014/30)

Limba de procedură: polona

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: W. Mölls și J. Hottiaux, agenți)

Pârâtă: Republica Polonă

Concluzii

Comisia solicită:

- constatarea faptului că Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi incumbă în temeiul articolului 16 alineatul (1) și al articolului 21 alineatul (1) din Directiva 2004/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind siguranța căilor ferate comunitare și de modificare a Directivei 95/18/CE a Consiliului privind acordarea de licențe întreprinderilor feroviare și a Directivei 2001/14/CE privind repartizarea capacităților de infrastructură feroviară și perceperea de tarife pentru utilizarea infrastructurii feroviare și certificarea siguranței ⁽¹⁾, întrucât
- nu a luat măsurile necesare pentru a garanta independența autorității de siguranță de întreprinderile feroviare, de gestionarii de infrastructură, de solicitanți și de entitățile achizitoare și
- nu a luat măsurile necesare pentru a garanta independența organismelor de anchetă de întreprinderile feroviare și de gestionarii de infrastructură;
- obligarea Republicii Polone la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia critică faptul că Republica Polonă nu a transpus în mod corespunzător în ordinea de drept polonă principiul potrivit căruia organismul de anchetă (mai precis Państwowa Komisja Badania Wypadków Kolejowych [Comisia națională de anchetă a accidentelor feroviare] [PKBWK]) este independent în organizarea, structura juridică și luarea deciziilor, astfel cum prevede articolul 21 alineatul (1) din Directiva 2004/49/CE. Statutul care a fost conferit PKBWK nu îi garantează independența. PKBWK este parte integrantă a ministerului competent din domeniul transporturilor, fără să se asigure în vreun fel independența de minister și de gestionarii de infrastructură. În plus, PKBWK nu acționează în nume propriu; ministrul competent din domeniul transporturilor numește și eliberează din funcție președintele PKBWK, adjunctul acestuia, secretarul general, precum și membrii permanenți și membrii ad-hoc ai PKBWK. În rest, ministrul competent din domeniul transporturilor nu a pus la dispoziția PKBWK, printr-un ordin corespunzător, nici mijloacele necesare pentru a permite acestuia să își îndeplinească atribuțiile.

În plus, Comisia critică faptul că Republica Polonă nu a transpus în mod corespunzător articolul 16 alineatul (1) din Directiva 2004/49/EG, întrucât autoritatea de siguranță (mai precis Prezes Urzędu Transportu Kolejowego [președintele Autorității Feroviare]) nu este independentă în organizarea, structura juridică și procesul decizional de orice întreprindere feroviară, gestionar de infrastructură, solicitant și entitate achizitoare.

⁽¹⁾ JO. L 164, p. 44, Ediție specială 07/vol. 14, p. 62.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Högsta domstolen (Suedia) la 26 octombrie 2016 – Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag și alții/Dödsboet efter Ingvar Mattsson, Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag

(Cauza C-542/16)

(2017/C 014/31)

Limba de procedură: suedeza

Instanța de trimitere

Högsta domstolen

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag, Jan-Herik Strobel, Mona Strobel, Margareta Nilsson, Per Nilsson, Kent Danås, Dödsboet efter Tommy Jönsson, Stefan Pramryd, Stefan Ingemansson, Lars Persson, Magnus Persson, Anne-Charlotte Wickström, Peter Nilsson, Ingela Landau, Thomas Landau, Britt-Inger Ruth Romare, Gertrud Andersson, Eva Andersson, Rolf Andersson, Lisa Bergström, Bo Sörensson, Christina Sörensson, Kaj Wirenkook, Lena Bergquist Johansson, Agneta Danås, Hans Eriksson, Christina Forsberg, Christina Danielsson, Per-Olof Danielsson, Ann-Christin Jönsson, Åke Jönsson, Stefan Lindgren, Daniel Röme, Ulla Nilsson, Dödsboet efter Leif Göran Erik Nilsson